

těním, byly účinné či nikoliv. Podle § 5 odst. 5 zákona č. 26/1929 Sb. jsou po vzniku pojistného případu veškeré ohlášky neúčinné, leč že nastal pojistný případ ve lhůtě stanovené pro podání ohlášky. Vzhledem k tomu je pro řešení dnešního sporu rozhodujícím momentem, byly-li řečené ohlášky učiněny před nebo po vzniku pojistného případu.

Žal. úřad, jenž v nař. rozhodnutí recipoval in toto důvody první stolice, vyslovil, že pojistný případ nastal u st-le již 3. července 1931, takže ohlášky, o něž jde, byly učiněny již po vzniku pojistného případu, a že byly proto podle cit. zákonného ustanovení neúčinné. Tento svůj úsudek opřel pak o zjištění, že st-l byl již tohoto dne invalidním ve smyslu § 17 zákona č. 26/1929 Sb.

Podle § 17 odst. 1 tohoto zákona nárok na invalidní důchod má pojištěnec trvale nezpůsobilý k výkonu svého povolání. Nezpůsobilý k výkonu povolání jest, kdo pro tělesnou nebo duševní vadu nebo pro slabost tělesných nebo duševních sil nemůže dále zastávat povinnosti svého povolání ani jiného povolání, přiměřeného dosavadnímu povolání, způsobu, jakým byl v něm zaměstnán, jeho postavení v něm jakož i jeho praktickému i teoretickému vzdělání. Z tohoto ustanovení plyne, že při posuzování otázky, nastala-li invalidita ve smyslu cit. předpisu, nelze jako irelevantní vyloučiti okolnost, že zaměstnanec vykonává dále své dosavadní zaměstnání, neboť pensijní zákon podle svého jasného znění předpokládá zde s k u t e č n ý s t a v, spočívající v tom, že pojištěnec své povolání vykonávat nemůže. Pro tento skutečný stav bude pak především rozhodno, zda pojištěnec své povolání neztenčeně f a k t i c k y v y k o n á v á. Teprve kdyby byla na sporu otázka, zda jde kvalitativně skutečně o neztenčené vykonávání dotčeného povolání, mohla by se objeviti potřeba tuto skutečnost zjistiti lékařským posudkem.

Z odůvodnění nař. rozhodnutí, kde se výslovně praví »Na věci nemění nic, že st-l své dosavadní povolání ve skutečnosti vykonává nepřetržitě dále...«, je zcela nepochybně zřejmo, že žal. min. vychází z mylného právního názoru o irelevanci tohoto faktického stavu pro řešení sporné otázky invalidity st-lovy ve smyslu 1. odst. § 17 pens. zákona, který si vykládá nesprávně. Vycházejíc pak z tohoto mylného právního názoru, žal. min. otázkou tvrzeného skutečného výkonu dosavadního povolání st-lova se nezabývalo, při čemž dopustilo se také ještě podstatné vadnosti řízení ve smyslu § 6 zákona o ss, spočívající v tom, že svůj úsudek o invaliditě st-lově opřelo o lékařské znalecké posudky, ač jejich výsledky st-li k vyjádření vůbec nesdělilo (§§ 48 odst. 3, 61 a 70 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.).

Č. 12. 774.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss: I. Výrok odvolací disciplinární komise zem. hlav. města Brna, kterým byla potvrzena suspense městského úředníka ze

služby a snížení příjmů po dobu této suspense, je rozhodnutím podle § 2 zákona o ss. — II. * Proti úředníku zemského hlavního města Brna lze vysloviti suspensi i tehdy, je-li pro nemoc nepřítomen ve službě.

(Nález z 13. února 1937 č. 10.193/37.)

V ě c: Vilém Č. v Brně proti rozh. disciplinární odvolací komise zem. hlav. města Brna z 31. ledna 1934 (vrch. magistrátní komisař Josef Mičánek) o suspensi a snížení požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím starosty města Brna z 16. listopadu 1933 byl st-l, vrch. magistrátní rada, podle ustanovení § 60 disciplinárního řádu (usnesení městského zastupitelstva z 1. dubna 1927 č. 9055/26 pres.) prozatímně ze služby suspendován dnem 17. listopadu 1933.

Disciplinární senát č. II pro městské úředníky v Brně se usnesl v sedění dne 22. listopadu 1933 zavést proti st-li disciplinární řízení, potvrdil rozhodnutí starostovo o suspensi st-lově a snížil podle § 61 disciplinárního řádu st-li jeho služební požitky na $\frac{2}{3}$ po dobu suspense.

Proti tomuto usnesení podal st-l stížnost, kterou žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl, ježto ponecháním st-le ve službě by podle povahy služebního přechinu kladeného mu za vinu byla ohrožena vážnost úřadu a podstatné zájmy služby.

Nss musil se v první řadě vypořádati s námitkou odvodního spisu podaného žal. úřadem, v němž se dovozuje nepřipustnost stížnosti proto, že rozhodnutí odvolací disciplinární komise ve věci suspense a snížení požitků je jen pouhým prozatímním opatřením administrativním, které nepodléhá přezkoumání nss. Námitku tu neuznal nss důvodnou.

V daném případě jde o suspensi st-le podle §§ 59 a 60 disciplinárního řádu zem. hlav. města Brna (usnesení městského zastupitelstva z 1. dubna 1927 č. 9055/26 pres.). Podle § 63 bodu 2 tohoto disciplinárního řádu může rozhodnutí disciplinárního senátu o suspensi býti vzato v odpor stížností k disciplinární odvolací komisi do 15 dnů. Podle § 61 může býti úředník usnesením disciplinárního senátu po dobu suspense obmezen až na dvě třetiny svých platů. St-l byl také nejen suspendován ze služby, ale byly mu podle posléz uvedeného ustanovení i sníženy jeho služební požitky na dvě třetiny. Snížení to mohlo však býti vysloveno jen tehdy, byla-li uvalena na st-le suspense ze služby. Suspense je tudíž zákonným předpokladem pro snížení služebních požitků. Takové snížení služebních požitků není však pouhým procesním opatřením, nýbrž aktem, který se sám o sobě a přímo dotýká materiálních práv úředníka na výplatu jeho služebních požitků, a to tím spíše, že úředník ten podle § 64 disciplinárního řádu, byl-li odsouzen k disciplinárnímu trestu, a v případech tam blíže uvedených nemá na doplatek zadržovaných služebních požitků žádného nároku. Z úvah těchto plyne, že jak suspense st-lova ze služby tak i snížení jeho služebních příjmů po dobu suspense jsou akty způsobilými dotknouti se práv st-lových, a je tedy proti nař. rozhodnutí přípustna stížnost k nss. Bylo proto vejíti na jednotlivé její námitky.

Stížnost se v první řadě svým obsahem obrací jednak proti výroku obecního starosty, jímž byla vyslovena suspense st-lova, jednak proti usnesení disciplinárního senátu, který rozhodnutí starostovo o suspensi potvrdil a vyslovil snížení požitků. V této části je však stížnost nepřipustná podle § 5 zákona o ss, ježto čelí proti opatřením, která podléhají dalšímu instančnímu přezkoumání, kdežto nss je povolán podrobiti své kognici jen rozhodnutí neb opatření vydaná v poslední přípustné stolici správní.

Ježto dále usnesením nss z 18. prosince 1934 č. 23.914/34 bylo řízení, pokud bylo vyhověno st-lově žádosti z 30. července 1934 o doplacení zadržené jedné třetiny služebních požitků za dobu od 17. listopadu 1933 do 14. prosince 1933, zastaveno, zůstala ve stížnosti jediná výtku, se kterou se nss mohl obírat, totiž výtku toho obsahu, že st-l v důsledku svého onemocnění, které bylo úředním lékařem zjištěno, byl ke službě nezpůsobilým a nemohl proto službu vykonávat, takže suspense jeho ze služby se přičítá nejen ustanovením disciplinárního řádu, nýbrž i každému právnímu citu. Podle stížnosti nestanoví žádný předpis disciplinárního řádu, že by úředník, který z důvodu nemoci nebo dovolené službu nevykonává, mohl býti ze služby suspendován. S touto námitkou nezákonnosti spojuje stížnost i výtku vadnosti řízení, kterou spatřuje v tom, že st-l všechny tyto okolnosti uplatnil již v odvolání a žal. úřad zamítl odvolání jediné z důvodu, že ponechání st-le ve službě by ohrožovalo vážnost úřadu a podstatné zájmy služby. Tuto formální námitku neuznal nss důvodnou. Je sice pravda, že se žal. úřad s uvedenou výtkou odvolání výslovně nevypořádal, než tím, že odvolání st-lovo zamítl in toto, zamítl i tuto výtku odvolání, poněvadž okolnosti v ní uváděné považoval zřejmě za irelevantní. Tímto postupem nebyla st-li nijak ztížena jeho obrana před nss, neboť st-l správně postřehl názor žal. úřadu a formuluje také proti němu řádně provedenou námitku. Je tedy výtku vadnosti řízení bezdůvodnou. Leč ani ve věci nemohl nss stížnosti přisvědčiti.

Podle § 59 cit. již disciplinárního řádu může disciplinární senát úředníka, proti němuž bylo zavedeno soudní trestní nebo disciplinární řízení, kdykoli zbaviti služby (suspendovati), je-li to přiměřené vzhledem k druhu nebo tíži služebního přečinu. Podle § 60 také každé prozatímní suspendování úředníka, které nařídí starosta, má býti oznámeno disciplinárnímu senátu, jenž je povinen bez průtahů suspensi potvrditi nebo zrušiti. Podle § 62 končí suspense nejpozději pravoplatným skončením disciplinárního řízení. Pominou-li okolnosti, pro které byla suspense úředníkově nařízena, dříve, má disciplinární senát suspensi zrušiti. Je sice pravda, že úředník, proti němuž byla vyslovena suspense ze služby, zůstává po dobu této suspense v aktivní službě, jak vyslovil nss v nálezu Boh. A 9589/32, než suspense ze služby jest opatřením, podle něhož úředník proti své vůli nemůže službu vykonávat. Suspense ze služby může býti vyslovena s konečnou platností toliko příslušným disciplinárním senátem a dlužno ji proto přesně odlišovati od udělení dovolené, kterou dává služební úřad. Suspense ze služby je zvlášť kvalifikovaným správním opatřením, které

právně brání úředníku vykonávati službu, kdežto poskytnutí dovolené z důvodu nemoci nebo nepřítomnost ve službě pro onemocnění jsou faktickým stavem, který eventuálně nemusí úředníku brániti, aby službu opět nastoupil a ji vykonával. Suspense má právě ten účel, aby zaměstnanec byl z výkonu služby odstraněn, kdežto u dovolené nebo v případě onemocnění je nevykonávání služby pouze nahodilým faktickým důsledkem toho, že zaměstnanci bylo povoleno své služební místo na čas opustiti nebo že onemocněl (srov.: Havelka »Suspense v právu státně zaměstnaneckém«, Sborník věd právních a státních, roč. XXXIII.). Z předeslaných úvah plyne, že suspensi podle §§ 59 a 60 cit. disciplinárního řádu lze vysloviti i proti takovému úředníku zem. hlav. města Brna, který z důvodu nemoci je nepřítomen ve službě.

Č. 12.775.

Zaměstnanci veřejní: I. Nemohl-li studující vykonati pro nemoc včas zkoušek předepsaných studijními a zkušebními řády, pomíjí nárok na výchovné podle § 144 odst. 2 bodu 1 písm. b) zákona č. 103/1926 Sb.; takové zastavení výplaty výchovného nevylučuje nárok na výchovné na dobu, kdy bude pokračováno ve studiu s řádným prospěchem. — **II.** K průkazu nároku na výchovné podle § 144 odst. 2 bodu 2 plat. zákona nestačí, že choroba dítěte byla těžké povahy a znemožňovala práci a jakýkoli výdělek.

(Nález z 13. února 1937 č. 10.886/37.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 11.629/34.

Věc: Gejza M. v Prievidze proti rozh. min. vnitra z 2. března 1934 o výchovném.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 16. března 1933 zamítlo presidium zem. úřadu v Bratislavě vzhledem k § 144 odst. 2 bod 1 lit. b) a bod 2 plat. zákona žádost st-le, hlav. notářského tajemníka v Prievidze, o poukaz výchovného na syna, narozeného 23. června 1913, posluchače III. semestru právnické fakulty university Komenského v Bratislavě, pro období počínající dnem 1. března 1933 s odůvodněním, že st-l neprokázal, že jeho syn studuje s řádným prospěchem anebo že je pro trvalou duševní nebo tělesnou chorobu k jakémukoli výdělku neschopen.

V odvolání domáhal se st-l dalšího ponechání výchovného, uváděje, že bylo prokázáno, že jeho syn pro tělesnou chorobu je neschopen jakéhokoli výdělku.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání z důvodů nař. rozhodnutí, podotknuv, že tělesná choroba, kterou syn st-lův trpí, třeba je těžké povahy a znemožňuje duševní práci a jakýkoli výdělek, je jen přechodného rázu, takže nejsou splněny podmínky § 144 odst. 2 plat. zákona. — — —